

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 5, ročník XXIX
Neděle 2. září 2018

Z obsahu čísla

- Léto budiž pochváleno
- Charismatická konference
- Blíží se komunální volby
- Putování se sv. Markétou
- Putování do Mariazell
- Přehled farních zpráv
- Narozeniny arcibiskupa
- Nedělní homilie
- Noc kostelů sblíží lidi
- Sjížděli jsme řeku Hron
- 14 dnů v Hollywoodu
- Jak vidí tábor TOMu rodič
- V Nealkobaru zavoněla Indie
- Charita informuje
- Potravinová sbírka jinak
- Pomáhat druhým má smysl
- Bludiště pro děti

Živá víra pro náš život

Nejenom v tomto roce zažíváme velmi horké a suché léto bez kapky vláhy. Veškerá příroda kolem nás je vyprahlá. Půda je rozpraskaná a tvrdá jako kámen, tráva je vyschlá a zežloutlá na troud. Hrozí neúroda převážně většiny zemědělských plodin. Z vodáren a studní rychle ubývá pitná voda. Vlivem nedostatku vody v řekách, v potocích a rybnících hynou ryby. Příroda bez životadárné tekutiny pomalu umírá.

Tak jak pro život na této zemi a pro přírodu kolem nás je nutná dešťová a pitná voda, tak i pro náš duchovní život, aby byl živý a nevymřel, je nutná živá voda, kterou nám nabízí Ježíš Kristus. Ježíš oslovil samařskou ženu u Jákobovy studny: „Dej mi napít!“ Žádá od ní službu, vodu ze studny, aby ho lépe poznala a aby jí mohl nabídnout mnohem více než studenou vodu: „Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.“

I nás chce Ježíš obdarovat živou vodou. Očekává od nás živou víru v našem každodenním životě. Tato živá víra by se měla projevat v našem soukromém, veřejném i duchovním životě, jak v našich rodinách a na pracovištích, tak i v životě naší farnosti. Předpokládá to ovšem od nás překonání naší pohodlnosti, pasivity a nezájmu o lidi, věci a záležitosti kolem nás. I já sám musím objektivně přiznat, že ne vždy jsem se zachoval podle toho, co ode mne Bůh očekává.

My všichni chybující máme ovšem možnost to změnit svým radostným přístupem k životu, důvěrou v Boží lásku k nám a ochotou pomoci bližním, protože máme pevnou naději, kterou nám dává Ježíš: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem vyvěrajícím k životu věčnému“ (Jan, kapitola 4, verš 14). ■

Milan Zicha

Léto budiž pochváleno!

Letošní žhavé léto bylo pro mnoho lidí nesnesitelné a úmorné. Vedra k zalknutí byla obtížná, zvláště pro pracující, kteří pracují venku, či pro nemocné a staré, pro které bylo lépe nevycházet z domu a raději v chládku svého domova vyprošovat Boží požehnutí a trávit více času s Božím slovem, které nás naplňuje vírou, láskou a nadějí. Vždyť se v Bibli můžeme dočíst, jak těžce byli zkoušeni lidé.

Největší radost udělalo sluníčko a jeho horké paprsky našim dětem, které si naplno užívaly prázdnin u vody na koupalištích, v táborech či s rodiči na dovolené v nejrůznějších koutech naší krásné republiky či u moře v zahraničí. Zchladit jsme se mohli také uvnitř zámků, hradů či jeskyň, kde jsme se pokochali v příjemném chládku památek z minulosti nebo jsme obdivovali krásy podzemí. Mohli jsme též putovat na nejrůznější poutní místa, poznávat zajímavá místa naší země nebo jít na procházku do lesa, zdatnější zdolávali hory a osvěžili se tak svěžím horským vzduchem. Při Otrokovických slavnostech si mohl přijít též každý na své. Léto je i dobrou příležitostí se vzájemně navštěvovat s rodinou, blízkými a přáteli, setkání je možno zpestřit grilováním na zahradě nebo jen tak pobýt chvíli spolu a zavzpomínat.

Občerstvit a radovat jsme se mohli také v klimatizovaném pavilonu brněnského výstaviště na 29. katolické charismatické konferenci s letošním mottem „Svou sílu hledejte u Pána“ (Ef, 6,10). A příležitostí k duchovnímu setkání bylo v létě také více než dost pro mladé i pro starší v blízkém či vzdáleném okolí. Nejrůznější multižánrové křesťanské festivaly s workshopy, divadly, filmem, modlitbou a poradenstvím, jako jsou např. United Vsetín, Akademické týdny, Křesťanská škola Panny Marie, charismatické setkání v Hájkou u Prahy – to je jen malý výčet všech duchovních setkání, seminářů a exercícií.

My starší jsme si mohli připomenout 21. srpen roku 1968 - nejsmutnější den v historii naší země - invazi vojsk Varšavské smlouvy, kdy v Praze položilo život při obraně rozhlasu 17 našich spoluobčanů. Já sama jsem se účastnila veřejného pohřbu tří lidí, kteří byli zastřeleni v Prostějově a to snad proto, že ve městě byly obrácené směrovky měst, kam se tanky ubíraly. Na náměstí ve dveřích jednoho domu pak jako němý svědek tragické události čněl velký průstřel ve dveřích, za nímž zemřela 27letá žena. Také dva muži ve věku 22 a 71 let byli zastřeleni při bezhlavé palbě a bylo 9 raněných. Smutné a otřesné bylo sdílení žen, které vyprávěly, jak ležely ve svých domovech těsně pod oknem, aby je kulka nezasáhla, když se tak mohutně střílelo i do oken.

Pohřeb – taková tichá manifestace – tři rakve pokryté československými vlajkami před radnicí, projevy, sovětská letadla a vrtulníky létající nad shromážděným smutečným davem, kdy člověk nevěděl, co dostanou vojáci opět za pokyn - to vše zanechalo nezapomenutelný dojem. Semknutost národa se však tehdy projevovala na každém kroku. Lidé plakali a právě na toto „horké léto“ se nedá nevzpomenout.

Dnes máme svobodu a můžeme si dopřát vše, co dřív nebylo možné. A tak přeji nám všem, ať namísto neustálého reptání na všechny a na všechno, tedy i na počasí, i když nás letos opravdu sužovalo, ať se naučíme vidět pozitivní věci kolem sebe, vždyť radostí a dobra je stále dost, stačí je jen objevovat a buďme vděční za to, co máme dnes.

Nechme se povzbudit slovy Písma: „Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry prokázala...“ (1. Pt 1,6-7) A proto směle jděme životem s pohledem upřeným na Ježíše. ■

Miloslava Zlatušková

Charismatická konference v Brně

Jako v minulých letech se i letos konala v Brně již 29. katolická charismatická konference (ve dnech 11. až 15. července 2018). Již několik let se tradičně schází věřící ze všech koutů naší republiky, ze Slovenska i jiných zemí na brněnském výstavišti v pavilonu F, tentokrát byla rekordní účast 7830 dospělých i dětí.

Její organizace jako vždy byla vynikající: registrace, uvítání, program, přednášky, chvály, hudba i stravování, vše bylo špičkové. Zásahu na tom měli nejen zkušení organizátoři, ale i početní mladí dobrovolníci, kteří se starali kromě těchto povinností i o děti (bylo jich 1400!), z nich ty větší od 5 do 14 let měly svůj program a samostatnou konferenci ve vedlejším pavilonu.

Hlavním tématem konference byl citát z písma: „Svou sílu hledejte u Pána v jeho veliké moci“ (Efez. 6/11). V duchu tohoto tématu byly voleny i přednášky hlavních organizátorů – Kateřiny Lachmanové a P. Vojtěcha Kodeta, i dalších pozvaných přednášejících, kterými byli Pavol Strežo ze Slovenska, P. Jakub František Sadílek, OFM, Veronika Barátová, P. Bogdan Stepień OSPPÉ.

Nejvíce očekávaným hostem byl francouzský kněz P. René Luc, který se proslavil knihou „Vychoval mne gangster“ – vysoký, štíhlý, oduševnělý, vyzařující klid a důstojnost. Měl v programu dvě přednášky s názvem „Ve službě evangelia pokoje“ a „Křesťan v plné polní“, které měly u publika velký ohlas. Bylo to i zásluhou vynikající videoklady.

P. Vojtěch Kodet nás povzbudil přednáškou na téma „Když docházejí síly“, Pavol Strežo hovořil na téma „Život na bojišti“, P. Jakub Sadílek si vybral téma „Opásání pravdou“, Veronika Barátová nás nadchla oduševnělou přednáškou „V Duchu svatém se modlete“ a Kateřina Lachmanová nás inspirovala přednáškou „Meč Ducha – slovo Boží.“

Atmosféra konference byla úžasná, pohodová, všude samý úsměv, ohleduplnost, ochota, uctivost, nadšení. K této ná-

ladě přispěla i výborná hudební skupina Chapela a již zmínění mladí nadšení dobrovolníci, oblečení do oranžových a žlutých triček. Denně v odpoledních hodinách byla sloužena mše svatá. Mší svatou ve čtvrtek konference začínala a v neděli v poledne končila.

Velký zájem byl i o paralelní doprovodné programy v pátek večer, které se konaly na různých místech Brna i na výstavišti, jako např. Adorace s přímluvnou modlitbou, Biblické tance, přednáška P. Heryána na téma „Boží velkorysost“, přednáška P. René Luca na téma „Vyhrzeno pro mladé“ apod. V levém křídle velkého sálu pavilonu F bylo možno zakoupit knihy z různých vydavatelství, suvenýry, CD a DVD z přednášek, časopisy, dokonce i víno. Permanentně bylo k dispozici občerstvení – káva, bufety, apod.

Vrcholem konference byl sobotní modlitební večer, doprovázený krásnými tóny Chapely. Byli jsme při něm uchvázeni vroucnými modlitbami za účastníky konference, vyprošujícími pro nás milosti, hluboce jsme prožili vyznání víry a odříkání se Zlého, atmosféra v sále bylo přímo „nabita“ Duchem svatým.

Z této konference si zajisté každý odnesl, co jeho duševní a duchovní stav právě potřeboval a z čeho bude po celý rok čerpat. Mne osobně zaujala přednáška Kateřiny Lachmanové. Všechna slova Starého i Nového zákona a podobně listy sv. Pavla jsou pro nás zbraní, kterou útočíme proti Zlému a jeho lžím a pokušením. Musíme se naučit s touto zbraní zacházet a cvičit se v boji.

Duch svatý oživuje to slovo v našem srdci a s jeho pomocí ho můžeme použít v boji s pokušením (Žalm 109, v. 26), v boji proti strachu (Jan 14. kap., verš 1-5), v boji s malomyslností (Iz 43/1-5), Řím 8/14-19), ve starostech o jídlo a oděv (Mt 6 /24-28, Fil 4/6-8) a prakticky nejen ve všech našich potřebách, ale i pro povzbuzení a potřeby našich bratrů a sester ve víře. ■

Ila Knytllová

V říjnu se konají komunální volby

Nebud'me při volbách slepí

Blíží se obecní volby. V předvolební kampani jistě uvidíme pečlivě připravené a upřímně míněné programy. Kromě toho se v ní však předvedou i různá excentrická seskupení, která sice mají odvahu říkat lidem pravdu, ale jen tu svou, zatímco na opravu ulice ve městě se jistě nezmůžou. Některé strany budou slibovat možné i nemožné, však to nikdo neodhalí. Jiné budou strašit domnělymi nebezpečími a budou nabízet vůdce, kteří povedou město k lepším zítřkům.

Nehledíme snadná a rychlá řešení, nepodlehne iluzi, že komunální politika je polévka v sáčku, do které se naleje voda, zamíchá se a jídlo je hotovo. Každý kdo v životě něco dokázal, ví, že úspěch není snadný, že cesta k němu je zdoluhavá. Za slovo úspěch si prosím dosadte ne vydělané miliony, nebo zájem médií, ale třeba dobře vychované dítě, výborně uspořádaný letní tábor pro děti nebo opravený most přes řeku.

Mnozí lidé jsou z voleb zklamaní: v průběhu let volili už tolik stran a seskupení, a výplatu mají pořád stejně malou. K volbám však chodíme nejen proto, aby bylo líp, ale často také proto, aby nebylo hůř. A než půjdeme hodit svůj hlas, pečlivě zvažujeme komu.

Jakými kritérii se jeho volební program řídí? Mluví o úctě mezi lidmi, vztahu k dě-

tem a bezmocným, o budoucnosti, nebo hovoří jen o nejbližších 4 letech a vše se v něm měří jen peněží? I takové programy v našem městě jsou. Částky létají sem, pak zase tam. Jak snadné je pohazovat miliony, jak nesnadné je někde je získat.

Neslibuje strana náhodou to, co nemůže zajistit? Městské zastupitelstvo nemá kompetence k tomu, aby vyřešilo otázku uprchlíků nebo aby zajistilo lékařskou péči zdarma. To je pouze slibování nebo zastrahování, které má přivést nové voliče.

Všimáte si stran, které jen útočí na ostatní a shazují jejich úsilí? V Otrokovicích novinách jsme v minulém období mohli vidět spoustu příkladů. Nebudou se zvolení zástupci takto chovat i v zastupitelstvu? Nebudou jejich chování napodobovat naše děti? Některé strany dobře vědí, co nechtějí, ale to je málo. Kdo chce být ve vedení města, musí také vědět, co chce a jak na to.

Ze všeho nejvíc se bojím spasitelů a zachránců, kteří nás vyvedou z pomyslného Egypta. Často jsou to slepí vůdcové. Když se pak ještě přidají slepí voliči, kteří jim uvěří... Jak to pak dopadne, se můžeme dočíst v 15. kapitole Matouše, 14. verš.

Bratři a sestry, nebudme v komunálních volbách slepí! ■

Pavel Ludvík

Mezi křesťany jsou na volby rozdílné názory

Mezi křesťany se najde velké spektrum postojů k volbám, které na jedné straně charakterizuje názor, že je to hřích nezodpovědně se vyhnout volbám, a na opačné straně se argumentuje tím, že křesťané už ani nemají koho volit. Tito věřící nedůvěřují ani těm, kteří se v politice hlásí ke křesťanským zásadám. Netroufám si tady rozebírat, kdo má pravdu a kdo ne. Pouze vím, že hlásit se ke křesťanským hodnotám v dnešní společnosti není nic populistického a kandidáti ve volbách, kteří tak činí, to sotva mohou dělat z jiného důvodu než z osobního přesvědčení. Proto si myslím, že jejich podpora ve volbách je cestou, jak hájit skutečně důležité hodnoty pro náš život. Názory věřících mohou sice být různé, ale v jedné věci je zodpovědnost pro všechny stejná. Každý máme ve svých rukou k dispozici sílu modlitby za naši zemi, za její představitele a politickou situaci. ■

O. Josef Zelinka

Jak dostat své kandidáty do zastupitelstva

Milí farníci, v podzimním termínu 5. a 6. října 2018 proběhnou volby do městských a obecních zastupitelstev. Proto bych Vám rád podal informaci ohledně počítání hlasů pro jednotlivé kandidáty. Jde totiž o velmi důležitý krok, jak se následně při volbách správně rozhodnout.

Setkávám se poměrně často s mylným názorem, že všichni kandidáti za jednotlivé strany a politická uskupení jsou na stejné startovní čáře. Při volbách se spočítají hlasy jednotlivým kandidátům a poté se stanoví prvních např. 23 (platí pro město Otrokovice) s největším počtem absolutních hlasů. Ti se stanou zvolenými zastupiteli.

Tento mylný názor pak vede k tomu, že si volič křížkuje jednotlivé kandidáty napříč politickými stranami. Bohužel tak to ve skutečnosti není!

Postup při spočítání hlasů je ve skutečnosti zjednodušeně tento:

1. Nejprve se spočítají hlasy pro politické strany a uskupení.
2. Poté se vyřadí politické strany a uskupení, které mají méně než 5 % podílu přidělených hlasů (pozn. pokud by byl kandidát s poměrně vysokým počtem absolutních hlasů, ale celkově strana nedosáhla oněch 5 % a více, hlasy propadají).
3. Následně se obdržené hlasy převedou dle speciálního přepočtu (d'Hondtův dělitel) na mandáty – to je, kolik strana získá svých kandidátů do zastupitelstva.
4. A teprve teď přichází stanovení konkrétních kandidátů v rámci jednotlivých stran.

Větší vliv na zvolení v rámci strany má pořadí na kandidátní listině, než absolutní počet získaných hlasů pro kandidáta!

Preferenční hlasy

Aby se kandidát posunul v rámci své strany pomocí preferenčních hlasů „nahoru“ na přední místo, musí získat minimálně

o 10 % více hlasů než je průměrný výsledek dané strany na jednoho kandidáta. A to je poměrně hodně přísné.

Komunální volby jsou dle parametrů počítání paradoxně především o stranách (viz body výše).

Proto je dobré vybrat si nejlépe jednu stranu (dle kandidátů na čelních místech a dle programu), kterou preferuji, a tu označit křížkem v záhlaví před jménem politické strany. Z této strany se nedostanou všichni do zastupitelstva, ale zvýší se dle bodu ad 1) a ad 2) šance na získání co největšího počtu mandátů.

Pokud budu dávat hlasy kandidátům i v jiných stranách, oslabuji v první řadě svou hlavní stranu. Navíc přitom dalším stranám více přihrávám na počet mandátů, než abych posiloval konkrétního, mnou preferovaného kandidáta v jiné straně.

Jak by to nakonec vypadalo v realitě?

Např. pokud by všichni věřící lidé podporovali ve volbách křesťanskou stranu tak, že by zakřížkovali jen ji v záhlaví před názvem a už by nekřížkovali jednotlivé kandidáty v jiných stranách, mohla by tato strana mít 3–4 zastupitele, ne pouze 1–2. Více to opravdu nebude.

Hlas menšiny dvou zastupitelů nemá takovou sílu, i když se snažíme své návrhy a postoje stavět na křesťanských hodnotách. Při zasedáních a jednáních zastupitelstva města ohledně politického a ekonomického vedení a směřování města by měli 3–4 zastupitelé větší váhu při rozhodování, a byli by více zajímaví při sestavování vládnoucí koalice.

Přeji Vám, ať je Vaše rozhodnutí svobodné a v souladu s vaším křesťanským svědomím. Vy přece nejlépe víte, kdo má náš život „opravdu“ v rukou. Svěťme tedy i naše město lidem, kteří v Jeho jménu dokáží jednat! ■

Pavel Černošek ml.

Prázdninová putování farníků

650 km na bicyklu se svatou Markétou

Ve druhé polovině měsíce července putovaly přes tři státy, které spojuje řeka Morava, ostatky svaté Markéty Antiochijské. O tomto putování jsem se dozvěděl na pouti ke svatému Janu Sarkanderovi v Olomouci. Tady jsem se seznámil s panem Petrem Skácelem, který žije v dolnorakouském městečku Marchegg. Když mi pověděl podrobnosti o plánované pouti, byl jsem rozhodnut vydat se na ni a jak jinak než na kole. Hlavní motto putování se svatou Markétou bylo: „Pout' za důstojnost a poslání ženy“.

Pan Skácel zorganizoval přenesení ostatků svaté Markéty při příležitosti 750 let od první písemné zmínky o založení města Marchegg. A proč až po 750 letech?

Městečko Marchegg je „jediným českým městem v Rakousku“, které založil Přemysl Otakar II. v polovině 13. století. Spolu s olomouckým biskupem Brunem ze Schauenburgu zde usilovali o zřízení první diecéze v severním Rakousku, podřízené olomouckému arcibiskupství. Proto zde plánovali založit i první katedrálu v Rakousku. Olomoucký biskup ji zasvětil právě sv. Markétě Antiochijské. Její ostatky získal Přemysl Otakar II. od papeže Alexandra IV. Když se ale města roku 1276 zmocnil Rudolf Habsburský, zhatilo to plány na založení nového biskupství podřízeného zamýšlenému olomouckému arcibiskupství i na dokončení kostela sv. Markéty, ze kterého byl realizován pouze presbytář. Ostatky proto zůstaly uloženy v olomoucké katedrále dodnes. Díky daru arcibiskupa Mons. Jana Graubnera a snaze Dr. Mag. Petra Skácela byly tyto ostatky v polovině července 2018 přenesené formou pouti z Olomouce do Marcheggu a tam byly instalované.

Ostatky byly vloženy do relikviáře, který byl zhotoven podle návrhu ak. sochaře Andreje Šumbery, který se mimo jiné podí-

lel na restaurování relikviáře svatého Mauricea. Po mši svaté v katedrále předal pan biskup Mons. Mgr. Antonín Basler relikviář otci Jiřímu Koníčkovi, který za olomouckou arcidiecézi ostatky po celou cestu doprovázel, a společně s asi dvacítkou cyklistů jsme se vydali na první etapu vedoucí do Kroměříže, do kostela svatého Mořice, který v roce 1262 založil právě biskup Bruno. V presbytáři tohoto kostela se nachází jeho hrob.

Díky policejnímu doprovodu jsme 43 km dlouhou trasu zvládli za 2 hodiny a po půl deváté hodině večerní převzal relikvii kroměřížský probošt P. Josef Lambor. Další den mohli věřící uctít ostatky sv. Markéty v rámci celodenního nedělního programu. Po odpolední pobožnosti putovaly ostatky lodí po řece Moravě do Uheršského Hradiště.

Pondělní program věnovaný Bohu zasvěceným ženám byl zahájen mší svatou v kostele svatého Františka Xaverského. Po jejím skončení a uctění ostatků svaté Markéty byla připravena zajímavá přednáška sestry Lenky Bernadetty Nezbedové o činnosti Sekulárního institutu „Dílo blažené Zdislavy“.

Další zastávkou byl kostel svatého Ducha ve Starém Městě, kam ostatky doputovaly právě, když otec Miroslav Suchomel končil večerní mší svatou. Ve slavnostním průvodu byl relikviář přinesen k oltářům. Pan Skácel seznámil přítomné s účelem pouti a po litaních se mohli lidé sv. Markétě poklonit a poprosit o přimluvu.

Další den byl v režii žen z hnutí Modlitby matek. Sešlo se zde více než 350 žen z různých míst naší vlasti a ze Slovenska, aby se svými dcerami přenesly relikvii během pěší pouti ze Starého Města do velehradské baziliky, kde následovala slavnostní bohoslužba a po polední přestávce přednáška paní Mgr. Markéty Klímové,

kteřá je národní koordinátorkou hnutí Modlitby matek, na téma: „Čistota srdce a lidská láska.“ Závěr patřil společné adoraci matek a dcer.

V kostele svatých Andělů strážných ve Veselí nad Moravou se přítomní zamýšleli nad údělem žen v nouzi, žen, které jsou na okraji společnosti a o které se nikdo nestará. Žen týraných a opuštěných, které musejí žít osamoceně, o které nemá rodina zájem.

V pátek doputovaly ostatky na Slovensko. Tady převzalo záštitu nad poutí slovenské hnutí Fórum života a řeckokatolická církev. U malého kostelíka z 9. století, který stojí na velké louce u Kopčan, se sešlo několik stovek poutníků z Moravy a ze Slovenska, aby při řeckokatolické bohoslužbě sloužené ve staroslověnštině uctili svatou Markétu, prosili za její přímluvu a světili jí své soukromé těžkosti. Svatá Markéta Antiochijská je patronkou žen, které mají těžkosti s těhotenstvím a porodem.

Bohoslužbu vedl eparcha Mons. Peter Rusnák. Při výzvě „Vzhůru srdce“ zůstal chvíli mlčky stát a jak sám uvedl v promluvě, si uvědomil, že nad ním není kupole kostela, ale vysoké nebe. V homilii pak aktualizoval význam sv. Markéty pro dnešek, kdy je žena napadaná z mnohých stran a pokoušena „drakem“, a nabízejí se jí řešení nevhodné její důstojnosti.

Po skončení liturgie byli všichni poutníci pohoštěni gulášem „od svaté Margity“

a program pokračoval v režii Fóra života.

Přes Zohor a Vysokú pri Morave pouť pokračovala opět na loďkách po řece Moravě až do rakouského Marchegg. Na noc byla relikvie svaté Markéty uložena v klášterním kostele a v neděli pak přenesena do farního kostela. Při slavnostní bohoslužbě tak po 750 letech spočinuly její ostatky pod oltářem kostela, pro který byly určeny.

Pro mě byla tato pouť, při níž jsem na kole najezdil 650 km, poutí na poděkování za přijatá dobrodíní, ale také kající poutí za všechno, co jsem v životě pokazil. Byla také takovými exerciciemi, kdy jsem byl chvíli sám a mohl přemýšlet o tématech mnohých přednášek a v neposlední řadě příjemným i když náročným putováním po významných historických místech, která spojují tři národy.

Cestou jsem potkal spoustu báječných lidí a zase jsem se přesvědčil, že Bůh se o člověka dovede postarat. Když jsem třeba večer v Marchegg v dešti přemýšlel, kde vlastně budu spát, jestli se uložit v předsíni kostela anebo v dešti postavit stan někde v okolí, najednou se objevila paní, která mi ukázala cestu do klášterního kostela, kde byly uloženy ostatky. Klášter patří bratřím johanitům a ti mi nakonec poskytli královské ubytování na dvě noci. Bohu díky. ■

Zdeněk Kvasnica

Fotografie dokumentují předávání ostatků sv. Markéty v Kroměříži

Pěší putování po Via Sacra do Mariazell

Je horké červencové dopoledne a my se nacházíme v rakouském Hinterbrülu (asi 17 km od Vídně) na startu poutní cesty Via Sacra, jejímž cílem je poutní místo Mariazell. Naše výprava je pouze dvojičlená a tvoří ji ryze ženské osazenstvo.

Před sebou máme trasu dlouhou oficiálně 125,5 km, ale moje parťačka je šikovná navigátorka, a tak se trasu daří všemožně upravovat, vylepšovat, případně zkracovat. Hledání noclehů nám starosti nedělá, neboť je máme díky jedné rakouské cestovní kanceláři zajištěné i se snídaní. Jen ty naše batohy měly být lehčí...

Prvního večera přicházíme do cisterciáckého kláštera v Heiligenkreuzu. Bratr Thomas, který má na starost hosty, se trochu diví, že ubytovává 2 pěší poutnice do Mariazell – a ještě k tomu Češky, to se prý stává vzácně.

Následujícího rána nás po mši v kostele zdraví jiný mladý bratr a německy se ptá, jestli jsme ty dvě Češky, co jdou do Mariazell. Po našem přikývnutí se představuje. Česky... Bratr Cyril žije v Heiligenkreuzu 4 roky a evidentně si rád popovídá v rodné řeči. My samozřejmě taky, a tak přicházíme na snídani až po notné době stravené prvním (a posledním) českým rozhovorem na rakouském území.

Z Heiligenkreuzu nás cesta vede do Kaumbergu. Znovu kráčíme po Via Sacra, což je historická poutní stezka, kterou putovali do Mariazell naši předkové. A občas to opravdu na některých úsecích vypadá, že tudy minimálně 100 let nikdo nešel... Značení i údaje o vzdálenostech jsou v této části trasy podivné, a tak večer na našem měřiči naskakuje místo plánovaného 22 km třicítka.

Po tomto výkonu si dopřáváme k večeri obrovský „Schnitzel“ a délku etapy na následující den upravujeme. Původní plán zněl zdolat 27 km, ale na tuto délku si po dnešních 30 km netroufáme. Ráno proto putujeme do města Hainfeld, odkud se svezeme kousek vlakem. Zbývající část etapy opět dojdeme po svých a přenocuje-

me v městečku Traisen.

Následující ráno nás zastihne na cestě poměrně brzy. Máme před sebou pohodovou etapu do Türnitzu, a tak si dovolíme zastávku v dalším cisterciáckém klášteře v Lilienfeldu a toto město opouštíme až po prohlídce kostela a nákupu zásob. V Türnitzu přespíme v menším hotelu a další den pokračujeme dál.

Tentokrát je naším cílem Annaberg, malá vesnička na velkém kopci. Namáhavý výstup nám vynahrazuje krásný penzion a ráno naprosto vynikající snídaně. To už se nacházíme na posledním úseku našeho putování. A protože je zrovna neděle, čeká nás ostrý pochod na mši do 7 km vzdáleného Josefsbergu.

Po mši míříme na oběd do nedalekého městečka, kde si dopřáváme delší pauzu, a pak už ukrajujeme poslední kilometry, které nám ještě zbývají do Mariazell. Do tamní baziliky přicházíme krátce po 18. hodině. V hotelu nás na recepci vítají gratulací k dokončení pouti a sklenkou místního bylinného likéru. A ačkoli už nemáme kam spěchat, jdeme brzy spát.

Druhý den ráno si prohlédneme baziliku a účastníme se mše sv. Pak už si jen sbalíme batohy a dopřáváme si poslední pěší „patnáctistovku“ na mariazellské nádraží, odkud už se vezeme vlakem až do rodné země. Domů si kromě bolavých nohou a několika puchýřů přivážíme velkou dávku spokojenosti a vděčnost za vydařené putování, které se alespoň mně zalíbilo natolik, že už teď se těším na nějaké další. ■

Pavla Drážná

Mariazell

Významné rakouské mariánské poutní místo, ležící asi 100 km jihozápadně od Vídně. Poutní tradice se zde váže až k roku 1157. Barokní bazilika pochází ze 17. století, na oltáři je umístěna socha Panny Marie s Ježíškem na klíně. Další podrobnosti najdete na adrese <http://www.mariazell.at>.

Přehled aktuálních farních zpráv

Stručné informace ze života farnosti

- Mše svatá na zahájení školního roku pro školáky a studenty se koná v pátek 21. 9. v 18:30 hod. v kostele sv. Vojtěcha. Součástí bude požehnání školních brašen a pomůcek.
- Příprava birmovanců: První setkání bude mít pondělní skupina 10. září a páteční skupina 21. září. Během školního roku je třeba počítat s tím, že setkání budou pravidelně po dvou týdnech.

- Na opravu střechy kostela sv. Michaela se od začátku roku při sbírkách vybralo 155.670 Kč, jiné dary činí 59.460 Kč. Děkuje všem dárcům.

Křty, sňatky a pohřby za poslední období

Křty: Petra Marie Lacigová, Lucie Borýsková, Samuel Hort, Matěj Krajča, Petr Nebuchla, Natálie Pukýšová. **Církevní sňatek:** Petr Ovčáčík a Pavla Janečková.

Pohřby: Božena Kůřilová, Františka Bilková, Jan Kaláček, Věra Lisová, Jiřina Šišková.

Olomoucký arcibiskup sedmdesátníkem

Na konci prázdnin oslavil 70. narozeniny Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, metropolita moravský. Náš jubilant se narodil 29. srpna 1948 v Brně, ale dětství prožil ve Strážnici. Po maturitě se hlásil do semináře, nebyl však přijat, protože neměl, jak to vyžadovala praxe komunistického režimu, dělnický původ. Rok pracoval jako dělník v ZPS v tehdejším Gottwaldově.

Na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu a do kněžského semináře v Olomouci byl přijat v roce 1968. Kněžské svěcení přijal 23. 6. 1973 v Olomouci z rukou biskupa – apoštolského administrátora olomouckého Josefa Vransy. Působil v duchovní správě v Gottwaldově-Zlíně, Valašských Kloboukách a ve Vizovicích, kde ho zastihlo jmenování pomocným biskupem olomouckým (17. 3. 1990).

Biskupské svěcení přijal v Olomouci dne 7. 4. 1990 spolu s dalším nově jmenovaným pomocným biskupem olomouckým Josefem Hrdličkou z rukou arcibiskupa Františka Vaňáka, který si ho zároveň vybral za svého generálního vikáře. Po jeho smrti byl zvolen 16. 9. 1991 administrátorem olomoucké arcidiecéze. Na svátek sv.

Václava, patrona arcidiecéze, 28. 9. 1992 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován 70. nástupcem na stolci sv. Metoděje. K slavnostní intronizaci došlo v katedrále sv. Václava v Olomouci 7. 11. 1992.

Arcibiskup Graubner je v rámci České biskupské konference předsedou Komise pro Charitu a delegátem Rady ČBK pro misie. V letech 2000 až 2010 byl předsedou České biskupské konference.

K četným aktivitám olomouckého arcibiskupa patří založení tradice velehradských poutí při příležitosti svátku křesťanských věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje, která je v souvislosti se státním svátkem České republiky spojená s projektem Dnů lidí dobré vůle. Další z jeho iniciativ je celorepubliková Tříkrálová sbírka, jejíž výtěžek je určen na charitativní pomoc doma i v zahraničí. Arcibiskup Jan Graubner je také literárně činný. Napsal řadu článků, publikací a knih.

Jeho biskupským heslem jsou slova Panny Marie v Káni Galilejské „Quod dixerit vobis, facite.“ /Co vám řekne, učíte./ (Jan 2,5)

Do dalších let přejeme jubilantovi hojnost Božího požehnání. ■

Z homilie 18. neděle v mezidobí

Dnešní evangelium (Jan 6, 24–35) popisuje, co následovalo po zázračném nasycení velkého zástupu lidí, jak jsme o tom četli minulou neděli. Následující den mnozí z těchto lidí opět Ježíše hledali a našli ho na opačném břehu u Kafarnaa. Ježíš je ovšem přivítal s výčitkou, že ho hledají kvůli tomu, že se dosyta najedli, ale už se nezajímají o to, co jim vlastně takovým zázrakem dává na vědomí. Na to potom navazuje, že nemají usilovat o pokrm, který pomíjí, ale o takový, který vede k věčnému životu.

Když se ti lidé dál vyptávají, co tedy mají dělat a jak mohou získat pokrm života věčného, dostávají Ježíšovu odpověď: Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. Jakmile slyšíme o Ježíši jako chlebu života, jako první si to nejspíš spojíme se svatým přijímáním. Jenže tato svátost eucharistie zdaleka nepostihuje všechno to, co znamená, že Ježíš je pokrmem života věčného.

Tímto pokrmem je všechno, co Ježíš učil, co vyslovil, dále každé jeho jednání, kterým nám dává příklad, vše, co je o něm v evangeliích zaznamenáno, a zejména všechno to, co vykonal pro naši spásu. Eucharistie pak je jakýmsi završením toho všeho, jak nám Spasitel nabízí sám sebe jako pokrm života pod podobou chleba a vína. Ale mnohé z tohoto zdroje je nám přístupné nezávisle na eucharistii.

Přitom jenom eucharistie má jasně stanovené podmínky, kdy je možné přistoupit ke svatému přijímání. Ty podmínky jsou důležité k tomu, aby bylo jasné, kdy nám tento chléb života může přinášet duchovní užitek.

Občas slyším dotazy, jak je možné, že k přijímání chodí lidé, kteří stanovené podmínky nespĺňují. Pokud já nejsem do takové situace zasvěcený, pak ani nemám možnost to nějak ovlivnit. Nejspíš jsou to případy, kdy lidé chodí k přijímání, i když se vyhýbají svátosti smíření. Nebo jde o lidi, kteří nerespektují, že soužití dvou

osob mimo svátost manželství je ve většině případů překážkou k přijímání.

Pokud někdo nebere vážně zásady ohledně přijímání eucharistie, tak stejně přijímá nehodně a takové svaté přijímání mu nemůže přinést žádný duchovní užitek. Pokud to navíc dělá vědomě, dopouští se svatokrádeže. Když ale věfící člověk pokorně uzná, že kvůli svému životnímu stavu nespĺňuje dané podmínky a není schopen v tom něco změnit, pak má vždycky přístup k Božímu milosrdenství. Vždycky se může snažit o přijímání pokrmu života jiným způsobem, především skrze duchovní život, modlitbu, adoraci a Boží slovo. Vždycky má možnost osobního setkání s Kristem skrze bližního, který potřebuje pomoc.

Aby však bylo možné čerpat duchovní užitek z jakékoliv formy našeho setkání s Kristem, vždycky je rozhodující, zda ten užitek skutečně očekáváme. Pokud v jakékoliv formě duchovního života nehledáme obdarování Bohem, pak nám pochopitelně z každého projevu víry zbude jen náboženská povinnost nebo závazek, který je nám jen na obtíž.

Je to podobné, jako když se dítě má něco naučit. Snadno se naučí ovládat nejrůznější elektroniku, všechny ty mobilní a digitální technologie, kdejaké aplikace, ale ne matematiku, zeměpis, fyziku, chemii atd. U těchto předmětů totiž nevidí tak jasně, jaký užitek mu to má přinést.

Podobně to platí ale i ve všech formách duchovního života. Dokud v tom všem nevidíme, jakým způsobem se pro nás Ježíš chce stát pokrmem života věčného, tak vidíme jen obřady, pobožnosti, sebezápor a pouhé vlastní úsilí někam se duchovně pohnout. V mnoha případech pak máme pocit, že nás určité zásady křesťanského života jen obtěžují a my se s nimi pracně potýkáme, abychom splnili jakési normy křesťanského života.

Teprve když poznáme, jak pestrý je život s Ježíšem, jak nám stojí za to víc proniknout do jeho blízkosti, začnou nám rovněž mnohé věci duchovního života jít

Noc kostelů sblíží lidi

Ani jedna z nás neměla původně v plánu se letos podílet organizačně na Noci kostelů. Nicméně protože ochota většiny farníků uvízla na bodě nula a výzvy o. Josefa byly naléhavé, rozhodly jsme se, že přece jen přiložíme ruku k dílu.

Po tom, co jsme se 20 let v kostele jen sem tam letmo zahlédly, jsme se sešly, aniž bychom to plánovaly, v pátek přede mší v „kukani“. Řekneme vám to na rovinu. Během poloviny mše jsme si v hrubých obrysech stačily říct všechno podstatné, co jsme o sobě těch 20 let nevěděly. Jistě že jsme si uvědomovaly, že během mše to není zrovna nejvhodnější, ale při obětování jsme „zmlkly“ a to nejdůležitější s Ježíšem prožily. Po mši se každá začala věnovat svým povinnostem. Klárka měla na starost přepisování Bible a Ivča měla službu u výstavy Biblí.

Poté nastoupili naši mladí s pantomimou. Klárka věděla, že něco nacvičovali, a Ivča viděla generálku den předtím. „Ty víš, co hrají?“ „Ano, já jsem to viděla včera.“ I přes to všechno stačila minuta, než nám začaly téct slzy. „Proč jsi mě nevarovala?“ „Včera to takové nebylo.“ To víte, že bylo, to jen atmosféra Noci kostelů dodala ještě větší hloubku silnému sdělení pantomimy.

Posílněny tímto velmi nevšedním zážitkem jsme se ještě s větším nadšením pustily do nám svěřených úkolů. Ivča nejenže dohlížela na Bible, ale spoustu lidí zastavila, s každým promluvila a každého vylechla. Za Klárkou do „kukaně“ ovšem téměř nikdo nechodil a zájem o přepisování Bible byl pramalý. A tak začala „odchytávat“ lidi u východu. „Vy už odcházíte? Pojdte mi přepsat jednu větu, prosím.“ Nezůstalo u jedné věty a ani u pouhého přepisování. Stačilo jen nabídnout

a lidé otevírali svá srdce. Přišla třeba paní, která po těžkých životních kotrmelcích ztratila chuť, sílu i odvalu do kostela přijít. U přepisování zrovna nebyla volno, a tak vznikl prostor na rozhovor. Klárka jí řekla, ať se nebojí do kostela přijít, že v neděli bude velká sláva a to si nemůže nechat ujít. Mimochodem, paní skutečně přišla.

Po náročném týdnu jsme obě chtěly „utéct“ domů co nejdříve, ale vydržely jsme až do konce. A když mladí začali zpívat zpěvy z Taizé, velmi rychle se nám vrátily vzpomínky z našich mladých let a dojatě jsme poslouchaly jejich přímlyvy, prosby a díky. Nepřestává nás udivovat, co se skrývá v jejich srdcích.

Chceme poděkovat všem, kteří se na Noci kostelů podíleli. Nás obě to velmi obohatilo. Nejen, že jsme si odnesly nevšední zážitky, ale také jsme obnovily staré přátelství a strávily spolu úžasný víkend. A nakonec jsme společně sepsaly tento článek...

Je velká škoda, že se do Noci kostelů nezapojuje více lidí. Chápeme, že se vám nechce, nám se také nechtělo. Není čas. Ale pokud to nezkusíte, přicházíte o ten úžasný pocit, který jsme mohly zažít my dvě. Tato akce přímo vyzývá k tomu, abychom zprostředkovali ostatním lidem viru jinak. Abychom jim ukázali, jak to cítíme my, jak to cítí naši mladí, o kterých spousta z vás ani netuší, jak hluboký je jejich duchovní život a kolik svého drahocenného volného času dokáží obětovat pro naši farnost a našim dětem. Tak v příštím roce máte novou příležitost. Nikdy nevíte, co vás potká. My dvě už to víme a v příštím roce si to nenecháme ujít. Pokud nás Pán volá, tak jej poslechněme a přijďme. Vždy má pro nás připraveno něco dobrého. ■

Klára Zaoralová a Iva Jelínková

■ *Dokončení z předchozí strany*

samy. Je však jasné, že Boží blízkost nezačne být tak snadno poutavá, jako jsou pro někoho počítačové hry a jiné vymoženosti. Ty se samy člověku podbízejí a vynucují si náš zájem. Pán Ježíš si nic nevynucuje a pokorně čeká, jestli my sami se probereme a z vlastní vůle budeme hledat, jaké místo on chce mít v našem životě. ■

O. Josef Zelinka

Ze života turistických oddílů

Sjížděli jsme slovenskou řeku Hron

Milá Lištičko a milý Fiftýnečku, těš se, pojedeme na vodičku! Pojedeme vláčkem ranním, v 6:15 – no skoro za svítání. Na vlakáči buď proto včas, ať na tebe nemusíme čekat zas... Na všechny se těší oblíbená dvojička, od Fiftýnů Kovic a od Lištiček Evička. – Tak originální pozvánku jsme obdrželi před letní společnou akcí kluků Fiftýnů a holek Lišek. Vyrázili jsme totiž společně sjíždět slovenskou řeku Hron.

Po 6hodinové cestě vlakem jsme dorazili konečně do slovenské vesničky Nemecká, kde už na nás čekali Kovic (Martin Kováč), Evča J., Jirka, Jarka a především lodě. Převlékli jsme se do oblečení vhodného na loď a Evča nám dala krátkou instruktaž. Pak už si jen kormidelníci naši své háčky a mohli jsme vyrazit. První den nás čekal kratší úsek – asi 10 km. Cestou se strhla vodní bitva, a tak jsme do kempu dorazili celkem mokří. Postavili jsme stany a každý si uvařil ze svých zásob večeři. Večer jsme si ještě zahráli volejbal či karty, zapěli pár písní u ohně a zalehli do stanů. Pár odvážlivců zůstal spát venku pod širákem.

Další den nás čekala delší cesta, ale to nám nevadilo. Celou cestu jsme se smáli a občas se opět strhla válka lodí. Taky celou dobu naši výpravu doprovázel náš řev: „Ééééé“, načež to zařvali všichni a zvedli pádla a v každé situaci, ať už těsně před kamenem nebo stromem, který trčel z vody. Kam se hrabe vodácké Ahoj! V jednom úseku jsme lodě museli přenášet, což jsme využili ke krátké pauze na oběd. Zanedlouho jsme byli v Banské Bystrici, kde jsme se stavili nakoupit. Ani jsme se nenadáli a 20 km uteklo doslova jako voda. Večer jsme opět postavili stany a každý dělal to, co ho baví. Někdo zašel na kofolu, někdo hrál karty a někdo se šel projít. Protože nás další den čekal přibližně stejný úsek, šli jsme spát brzy, abychom nabrali síly.

V sobotu – 3. den – jsme cestou navštívili dřevěný kostelík, na který prý nebyl

použitý ani jeden hřebík. Voda už byla spíše klidnější, ale to nebránilo posádce Marťa Janeček a Marťa Švehlík k tomu, aby se vyklopili. Jako správní kamarádi jsme jim pomohli a mohlo se jet dál. Jelikož jsme byli hladoví, zastavili jsme a vytáhli si každý svůj oběd. Bylo nám opravdu horko, a proto jsme se rozhodli zkusit, jestli opravdu fungují naše vesty – nakonec z toho vznikl závod, který spočíval v tom, že jsme si dali vesty a nechali se unášet po vodě. Do kempu nám zbývaly asi 3 km a zanedlouho jsme už stavili stany. Dověděli jsme se, že pan majitel je na dovolené, takže jsme sice nocovali zcela zdarma, ale neměli jsme k dispozici toalety a pitnou vodu. Večer někteří z nás vyrazili do nedaleké restaurace na palačinky a jiní zase do hospody na kofolu a taky využít místní záchody. Večer jsme opekli špekáčky, zazpívali pár písniček a šli spát.

V neděli jsme museli vstávat velmi brzo. Čekal nás kus cesty a museli jsme stihnout vlak zpátky. Cesta nám ubíhala rychle, ale byla náročná. Navíc začalo pršet, takže jsme byli všichni rádi, když jsme spatřili cíl. Nachystali jsme lodě na vrácení, převlékli jsme se a vydali se na 7hodinovou cestu vlakem do Otrokovic.

Velké díky patří Evči Janíkové a Kovcovi za to, že uspořádali akci, kde jsme mohli strávit pár chvil spolu i my starší. Užili jsme si to a doufáme, že to nebylo naposled! ■

Kačka Kunorzová + Vojta Rafaja

14 dní v Hollywoodu aneb letní dětský tábor

V neděli 8. července přesně ve 13:00 mi cinkl mobil. Honza Trnka píše: „Už za hodinu!“ A opravdu. Ve dvě hodiny odpoledne jsme se v hojném počtu (i když se to většinou nezdálo) sešli u kostela, před kterým čekal náš odvoz. Všichni jsme se s napětím, co nás bude přistíh 14 dní čekat, rozloučili s rodiči, naskákali do busu a konečně vyjeli vstříc Hollywoodu.

Za chvíli už nás vítaly dvě řady stanů, hangáry, kuchyně, tee-pee, latroše a především spousta dobrodružství. Vše bylo jako obvykle, až na obrovský nápis Hollywood na kopci. Rozdělili jsme se do stanů a pak do skupinek podle barvy triček. Náš název skupinky byl: Vypečená Hollywoodská selátka z Karibiku. Dále účinkovali: Sestry v trenkách, Blueberry Company, Red Panda Pictures, Lemon Stars, Walt Orange Disney a naši nejvedoucí a instruktoři.

Každé ráno nás z postele tahala znělka z filmu, který se stal našim celodenním tématem. Vždy po nástupu nám vedoucí ukázali (většinou improvizovanou) scénku o tom, o co ten den půjde.

Jedním z témat byl například film *Auta*, při kterém jsme museli vyrobit z kartonu co nejhezčí auto a pak s ním jet závod, takže nebylo divu, že se na dráze objevila urvaná kolečka, volanty, nebo půlka auta. To naše kupodivu dopadlo báječně.

Když byl tématem dne film *Ratatouille*, museli jsme upéct z nalezených surovin na ohni špízy. To byste se divili, jak dobře chutnají brambory se skořicí! A to si představte ten šrumeček, když k nám měla přijet Barbie. Každá skupinka vyzdobila stan, převlékla dva členy za Kena a Barbie a se cvičila scénku, při které jsme se my ve skupince nepohodli, ale ostatní to měli moc hezké.

Byla tam spousta dalších filmů, třeba *Sherlock Homes*, *Mimoni*, *Romeo a Julie*, *Piráti z Karibiku*, *Shrek* a podobně, ale to bych musela dlouho popisovat. Každopád-

ně témata byla dokonalá.

Jestli vám toho přijde moc, tak to ještě zdaleka není všechno. Ta skupinka, která předchází den vyhrála, měla tu čest a dostala souřadnice, které si našla na mapě, a běžela na to místo pro licenci (cédéčko s daným filmem).

Taky jsme hráli hry na jednotlivce, nebo jen tak pro zábavu v odpoledním klidu. Dočkali jsme se i letního kina. Navštívili nás i otec Josef, a to zrovna, když byla večerní hra (noční výlet), takže dělal jednu ze soch v „Noci v muzeu“.

A co ještě bylo nového? Třeba táborové Hitko (táborová hitparáda), při kterém nám vylosovaný člověk nechal zahrát písničku na dobrou noc, nebo táborové noviny *Bánov Times*, super umývárka s články z oddílového časopisu *Otoč* a taky záchodová prkénka na latroších. Málem nebyla na konci tábora žranice, ale nakonec se nad námi vedoucí slitovali (děkujeme).

Dokonce k nám přijela i SuperStar, zpěvák Pavel Helan, se kterým jsme zapěli jeho moc hezké písně. To, že přijel, bylo pro všechny opravdu moc milé překvapení a pro něho, jak se zdálo, asi taky, když jsme zpívali s ním. Taky jsme se rozloučili s Evčou, protože s námi na další tábor nepojede, ale určitě nás navštíví (že Evi?).

Poslední den už nám nezbylo nic jiného než uklidit tábor a jet domů. Nikomu se nechtělo, protože jsme si to fakt užili, navázali nová přátelství a prostě to bylo super. Každý ví moc dobře, jak makal (jak za skupinku, tak sám ze sebe) a věřím, že všichni na maximum.

Děkuju moc všem ochotným kuchařkám, protože vařily úžasně. Taky děkuju všem děčkám za super společenství a úsměvy, vedoucím a instruktorům za trpělivost, čas a povzbuzení a hlavně Bohu, protože bez něho by to asi nešlo.

Díky a smějte se dál! ■

Anička Janotová

Jak vidí letní tábor TOMu rodič

Tomácké tábory jsou pro naše děti vrchol prázdnin už řadu let. Podřizujeme tomu plánování rodinné dovolené a jiných akcí, protože když se snad tyto termíny křížily, tak tábor jednoznačně vyhraje, i kdybychom nabídli třeba koupání v moři ...

Z toho vyplývá jedna prosba – bylo by fajn, kdyby se tábor konal pravidelně v určitém termínu, např. 3. a 4. týden v červenci a tím pádem je jasno a nemusí se s napětím čekat, až se vyhlásí termín konání tábora.

Letos jsme měli možnost sledovat přípravy, průběh i dozvuky tábora jak z pohledu dítěte na táboře, tak vedoucí, ale i kuchyně. Víme tedy, kolik času, práce i nervů

stojí za tím, aby děti měly úžasné zážitky, přitom měly pestrou a chutnou stravu a vše fungovalo jako dobře namazaný stroj. Myslím, že poděkování patří STEJNOU MĚROU VŠEM, kdo se o to zasloužil, byť ani třeba nebyli moc vidět.

A hlavně děkujeme Pánu, že se nikdo při noční bojovce neztratí, nevypukne žádná epidemie, požár či povodeň, vždyť stačí, čím nás zásobují televizní noviny. Není to vůbec samozřejmé, že je vše v pohodě a jsou to zajisté modlitby rodičů a vás, farníků, které podepírají ochranné síly ruce Nejvyššího nad táborem našich dětí. ■

manželé Lörinczovi

V Nealkobaru zavoněla Indie

Vpátek 11. května 2018 zavítal do Nealkobaru salesiánský dobrovolník Jakub Honěk, který vyprávěl o svém ročním působení v Indii. Po ukončení univerzity, kde vystudoval učitelství, odjel do salesiánského střediska na severovýchodě Indie. Odtud každý den dojížděl na kole asi 8 km do školy, kde vyučoval hlavně matematiku ve 2. třídě.

Po návratu ze školy trávil hodně času s dětmi na internátu, který byl zřízen pro žáky z vesnic v okolí, z nichž je to do školy daleko. Jakub jim pomáhal v učení a trávil s nimi volný čas. Uvedl, že věnovat se jim je potřebné, protože podmínky na internátu byly pro děti dost přísné. Bylo tam ubytováno 130 dětí ve věku už od 5 let a musí se o sebe samostatně postarat. Vládne tam disciplína, čas je přísně rozvržený, je určen nejen na zábavu, ale i na studium a na povinnosti (např. praní oděvů, úklid dvora). Děti postrádají přítomnost někoho blízkého, kdo je má rád, kdo si s nimi hraje.

Indii Jakub označil za zemi obrovských rozdílů. Žije v ní 1,3 miliardy obyvatel, ale mnoha ras a náboženství, mluví se v ní stovkami jazyků a neexistuje jeden úřední, snad s výjimkou angličtiny. To přináší velké problémy, např. při výuce ve škole. Mezi obyvateli zcela převažují hinduisté, pak

jsou muslimové, budhisté. Křesťanů je méně než 1 %.

Běžná farnost se může skládat z 20 až 30 vesnic. V nich jsou vybudovány prostory na slavení mší, ale protože se do nich kněz dostane jen zřídka, pořádá se něco, co bychom označili za bohoslužbu slova, vedenou pověřenými osobami. Kostely v našem pojetí jsou jen ve velkých obcích. Vstupuje se do nich bosky, sedí se na zemi na šátkách a pytlích, oběti se přináší nejen ve formě peněz, ale i potravin, při mši je běžný tanec. Slaví se stejné svátky jako u nás, např. Vánoce nebo Dušičky.

Po závěrečných odpovědích na dotazy přítomných Jakub odpověděl také na dvě otázky pro Farní občasník:

Proč ses k roční misi v Indii rozhodl?

Už od střední školy jsem toužil odjet na čas někam daleko. A konec studia byl impulsem k tomu, abych tuto myšlenku uskutečnil.

Co ti pobyt v Indii přinesl?

Dvě věci. Osamostatnil jsem se, vše jsem si tam musel zařídít sám, navíc všechno v cizím jazyce, v angličtině. Poznal jsem také obrovskou rozmanitost Indie. Není tam vše tak jednoduché, jak u nás. ■

Pavel Ludvík

Charita sv. Anežky nás informuje

Akce pro všechny koledníky – Staň se králem!

Zve vás na akci pro rodiny s dětmi – Staň se králem, která je neobvyklá svým pojetím a nese s sebou hluboké posláni tříkrálového koledování. Pod záštitou Oblastní charity Uherské Hradiště akce proběhne dne 15. 9. 2018 od 14 do 18 hodin v Areálu Jízdy králů v Kunovicích. Program je pro všechny věkové kategorie, zvláštní místo v něm patří dětem.

Pro všechny, kteří přijmou pozvání, je připraven bohatý program. Můžete se těšit na divadelní vystoupení, hudební koncerty, malou školu pantomimy, tvořivé dílničky

a spoustu další zábavy. Celým odpolednem nás bude provázet David Vacke, herec Slováckého divadla.

Každý zúčastněný, malý i velký tříkrálový koledník s korunkou, se může podílet na zápisu o největší počet koledníků na jednom místě do České knihy rekordů. Bližší informace nejdete na plakátě na vývěskách Charity. Rádi uvítáme i případné nové zájemce z řad dětí i dospělých, kteří by měli zájem se s Tříkrálovou sbírkou více seznámit. ■

Jan Žalčík, pastorační asistent

Účastnili jsme se adoračního dne

V úterý 7. srpna probíhal jako každoročně v naší farnosti adorační den farnosti. Uvažovali jsme, jakým způsobem se může zapojit i naše Charita. Po dohodě s kolegou z otrokovické pobočky organizace Naděje jsme se dohodli, že se tento den na jednu hodinu spojíme ke společné modlitbě v kostele. Byly to moc krásné chvíle před Nejsvětější svátostí. Od nás z Charity sv. Anežky se účastnilo několik obyvatel našeho Charitního domova pro

seniory. I když ten den už prožili mši svatou u nás na domově, moji nabídku, že bychom mohli ještě odpoledne společně do kostela, přijali s velkou radostí. Nevadilo jim ani velké horko, které tou dobou venku panovalo. Společně jsme se tak vydali prosit i děkovat za všechny, kterým tyto naše organizace pomáhají, i za všechny zaměstnance a dobrovolníky. ■

Jan Žalčík, pastorační asistent

Potravinová sbírka letos trochu jinak

Charita sv. Anežky Otrokovice se každoročně účastní Národní potravinové sbírky, která se u nás koná od roku 2012. Letošní ročník přináší změnu termínu i místa. Sběrka proběhne už v září, konkrétně v sobotu 8. září od 8:00 do 18:00, a to v Kauflandu v Otrokovících.

Potravinové drogerie, které budou prostřednictvím sbírky v Otrokovících shromážděny, budou poskytnuty klientům služeb Charity sv. Anežky, především mezi spoluobčany Azylového domu Samaritán, Nového domova Otrokovice, potřebným v rámci Terénního programu Samaritán a Terénní služby rodinám s dětmi. Darované produkty budou rozdány po konzultaci s dotyčnými sociálními pracovníky služeb,

kterí jsou s konkrétní situací potřebných detailně seznámeni. Pomoc bude poskytnuta opravdu jen tam, kde je zapotřebí.

Pro tuto akci také uvítáme dobrovolníky, kteří by nám byli ochotni pomoci přímo na místě v den konání sbírky. Nemusí jít o celodenní účast, klidně může jít i o kratší dobu, dle vašeho vlastního uvážení. Zájemci necht' se hlásit na tel. 605 564 936 či e-mail: zastupce@otrokovice.charita.cz. ■

Tomáš Bernatík, zástupce ředitele

Dluhové poradenství Samaritán je od července 2018 přestěhováno na adresu **Tomáše Bati 1255, Otrokovice**, do budovy TEHOS.

Pomáhat druhým má smysl

O pravdivosti tohoto výroku jsme se přesvědčili v následujícím zážitku, se kterým se s vámi chceme podělit. Naše kolegyně z Charitní pečovatelské služby několik let pravidelně docházely k jedné starší paní domů. Paní byla dlouhá léta vdovou, děti neměla, a jak léta přibývala a síly postupně odcházely, zůstala plně odkázaná na naši pomoc. Za naši návštěvu a pomoc byla vždy velmi vděčná.

Když se její zdravotní stav opět zhoršil, přijali jsme ji na Charitní domov na přechodný pobyt do odlehčovací služby. Po odchodu z této naší služby paní odešla na trvalý pobyt do jiného zařízení ve městě. Podle jejích slov by moc ráda zůstala u nás na Charitě, protože je s námi moc

spokojená. To ale z kapacitních důvodů nebylo možné, a tak jsme se s těžkým srdcem rozloučili. Svůj odchod pak velmi těžce nesla.

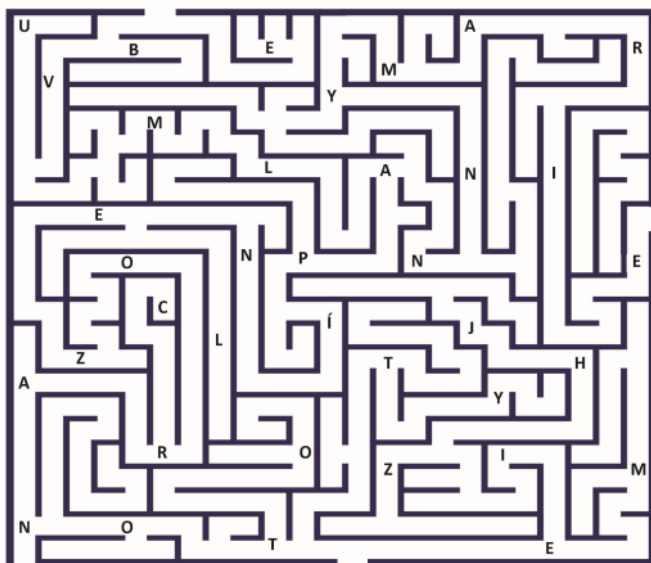
Nedlouho po svém odchodu paní zemřela. Jaké bylo naše překvapení, když jsme se dozvěděli, že jejím přáním bylo, aby se naše Charita sv. Anežky postarala o její pohřeb. Rádi jsme toto její přání splnili.

Bylo to pro nás krásným projevem poděkování za naši práci a hlavně velkým důkazem její důvěry v nás. S paní jsme se rozloučili za účasti otce Josefa na maleno-vickém hřbitově, kde jsme urnu s jejími ostatky uložili do našeho charitního hrobu. ■

Jan Žalčík, pastorační asistent

Bludiště pro děti

Pokud dokážeš projít bludištěm a sepišeš si všechna písmena na cestě, dozvíš se, jaký svátek církev oslavuje následující sobotu.

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní i potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>

Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Martina Fabriková. Obsahová korektura: Pavel Ludvík. Fotky: Martin Kováč, Zdeněk Kvasnica

Uzávěrka dalšího čísla: 14. 10. 2018. Vydání dalšího čísla: 28. 10. 2018.